

AGOST A C ESTEM D'ENHORABC

Parlar de llibres sempre és bo, i més quan aquests és referències a la nostra Vall. Durant el mes d'agost hem vist com han estat dos els que s'han publicat, produint una certa polèmica entre els seus lectors. Com sempre han sorgit els defensors i els detractors. Qui ens hauria de dir que ens veuríem els camprodonins polemitzant sobre la nostra història, en tot el que té de positiu descobrir les nostres arrels, els nostres orígens i en definitiva la nostra identitat.

CAMPRODON, CRÒNICA DE CENT ANYS

El llibre d'en Manuel Pujol, en Falet, editat pel propi autor sota el títol de «CAMPRODON, CRÒNICA DE CENT ANYS», pretén a partir de les publicacions locals aparegudes al darrer segle, refer la petita història de la vila.

La feina d'en Falet ha estat llarga i costosa, cosa que fa el seu treball més meritori si cal. Ha passat un munt de dies i dies remenant els arxius municipals. Quan ha estat possible s'ha entrevistat amb tots aquells que varen viure directament els esdeveniments que relata l'autor. Ell mateix reconeix que allà on falla la memòria escrita la pròpia pot ocasionar errades o donar explicacions de determinats fets d'acord amb l'òptica particular de qui ho ha viscut.

Així doncs, ens trobem més que en una història dels darrers cent anys, en un anecdotari que fa més fàcil la seva lectura pels camprodonins, que ens veiem així engrescats a rebucar a les pàgines del llibre el nom dels meus parents més propers.

Aquesta manera d'escriure planera i entenedora és la virtut més evident de l'obra, però alhora constitueix el seu principal defecte.

No voler escriure la història i quedar-se simplement en la crònica, fa perdre si més no, coherència al relat, sense que el lector pugui esbrinar quin és el fil conductor del darrer segle a Camprodon.

De ben segur, que les personalitats locals i forànies que cita han jugat un paper important en la nostra petita societat local, però al resaltar-los anecdòticament, s'amaguen processos socials que es vivien a Camprodon explicats.

És evident que el que es va anomenar renaixement de la cultura catalana a finals del segle passat, va deixar senyals inequívocs a les nostres contrades. L'hegemonia de la Lliga d'una banda i del moviment obrer organitzat per l'altre, tenen una cabdal influència que no són suficientment explicats per l'autor. Al no relatar-se aquesta dinàmica en pèls i

senyals, la lectura pot produir un cert confussionisme en etiquetar certs personatges públics amb un fàcil maniqueisme entre conservadors i progressistes. L'estudi d'aquell període, perquè sigui comprensible, fa necessari introduir-hi molts més matisos que els assenyalats per en Falet.

El mateix succeix quan es descriu els conflictes de l'època. Se'ns parla d'ells però no se'ns diu quines eren les forces que hi havia al darrera. Com estaven organitzades, i quins nivells d'influències tenien, que en cap cas es poden donar per suficientment aclarides amb la convidada a darrera hora, a petició de Mn. Tussell dels representats dels treballadors, com explica l'autor.

La crònica de l'època republicana cau en el mateix defecte. El relat sobre la constitució del primer i segon Ajuntament republicà, les dues candidatures que ens les conteses electorals municipals es presenten, no es poden deslligar del debat més general que durant els anys trenta existeix en la societat catalana com és, la crisi de la Lliga, l'aparició d'Acció Catalana i la seva desaparició, que portarà a molts dels seus membres adscriure's a Esquerra Republicana.

Queda també per fer la història de la Cooperativa Obrera o del propi Centre Republicà i quina relació existia entre les dues entitats, més quan avui encara queda al pare l'ús dels locals que ocupaven, en especial el situat al carrer Sant Roc, que durant la dictadura franquista fou utilitzat com a caserna per la Guàrdia Civil.

Els capítols dedicats al període de la guerra, descriu abastament la situació de doble poder que es va viure a la vila, però l'autor fa cas de la memòria i el record dels sobrevivents i d'uns arxius que òbviament poden produir, si no es confirmen en altres bandes més fiables les seves dades, més confusió que aclariment. Així no s'acaba d'entendre que es citin dobles afiliacions gairebé impossibles, o s'arribi a citar una Joventut Socialista, sense la U d'unificació, inexistents a Catalunya i arreu de l'estat, el que pot fer perdre credibilitat a les altres dades que figuren en el llibre, a tots els que no coneixen que l'autor, és una persona d'una honradesa fora de tot dubte, i que en aquesta ocasió s'ha deixat portar massa lleugerament per certes informacions.

Els darrers capítols són sens dubte els menys aprofundits. En Falet s'ha vist embolicat pels seus records personals i les seves vivències.

Parlar dels fets més recents sempre és difícil per qualsevol autor, i més si es pretén reconstruir la història de una

El monestir no va poder donar cabuda al públic que assistí a la presentació del llibre promogut per en Mingo Pairó.